

Yeter ki Çocuklar Ölmesin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Ocak 2018

Zaman öfkeli bir yargıç olabilir ve parmakları arasındaki asası kalemidir.

Yazar da yazarız ve sevip yaralandıkça akışına bırakıp hayatı sevgiye çullanırız sakilce.

Geceyi ihbar eden en tehlikeli yaratıktır insan bazense kendi gölgesinden korkan ve şaibeli geçmişinin uzantısında an'a odaklanıp yarına hikâyeler biçeriz doğmamış güne biçilen en cafcaflı donla çıkarız tepeye belki de inmemek adına lakin ilk adımda düşülesi ne de olsa korkusuzluktur ismimizden önce gelen ilk sıfat.

Şiirler devşiren kâhinden alırız hırşımızı ve günü sokarız torbaya, geceye methiyeler dizeriz: gün yirmi dört saattir, gece ise sonsuz. Bir utkuyu da bir ufku da yaralayan sadece umutsuzluktur.

Çay demleyip çaydan geçmekten korkarız bazen ama kendimizden asla geçmeyiz: geçsek bile iri imgeler yontarız şiirden hem de nasıplendiğimizi niyetimizle ölçer biçer, yeknesak bir sunumla darp ederiz aşkı da benliği de.

Süt liman olması gereken ömrü susturmak kadar da yalıdır aşkın ve umudun dansı. Hoş bir reverans ile tutarız elini aşkın, pervane olduğumuz değil de pervasız olduğumuzdur asıl gerçek. Gerçekler bazen buz keser bazense biz buz keseriz, kaputunda yoksunluk olan bir arabanın arka koltuğunda ise hüznün ve özlem saklıdır.

Yürek işçiliğidir sevda masalları zaten şaibelidir ömrü aşkın hele ki aşka tutkun yürekten ne elem ne de pişmanlık salınır sadece zaman ve mekândan bağımsız sarkaçtır salınan yine yüreğin ibresi de makberi de aşk ve hasret olan.

Gölden durgundur insan hele ki sessizlik iken içinde boğulası ama insanın içinde ne saz diner ne söz. Tek atışta hedefi tutturan kuru sıkı bir tebessüm müdür yoksa açık yaranın merhemi yine kutsayan Tanrı mıdır aşkı da özlemi de sindiren yürekte her daim gücüne vakıf ve sadık?

Kanıtları sonsuzdur ölümsüzlüğün ve hırpani benlik kanıt sunar anbean: önce sevgiden söz açılır sonra bir şiire sap olur şair aslında hikâyesinde hep yarımın ve yarınların tadı vardır. Yarım yürek, yarım sine, yarından kopuk olsa bile ant içmiştir hayallerini saklı tutmaya ve tutuklu olduğu kadar tutkundur belki de en deli fıtrattır yine aşkın çeperinde bir nidadan bir de sessizlikten gayrısı Allah kerim, diyen tek canlı ve en cengâver sunum ile yolu İlahi Aşka yönelmiş.

Kayalara vurdukça gölgesi dalgaların hatta makberine sızmış ölü tenlerin içten içe sitem ettiği bir kanatsa edindiğimize biat ve aslıgımızı inkâr ettiğimiz... inatçı bir mahkum da olabiliriz belki de yansız bir fani ama işi gücü yakınmak olan dertlerin ayyuka çıktığı kadar yürek ehli bir derviştten yana almışken payını için için ve derlediği nice söylemde bir sitayiş değil de kanıksanası bir kaderciliği muhafaza eden.

Ölü çocukların insanı ölümden daha da soğuttuğu ya da ölümüne direnmek nedir, bilfil uygulayıp dünyayı kurtarmak adına kozamızdan ve yüreğimizden soğuduğumuz biz acımasız insan ırkının, bedellerini güncellemek adına yine kendimizi sorgulamakla işe başlamamız gerekliliğini gözümüze gözümüze sokan.

mavi taşıyalım her tonunda göklerin
toz bulut ikramına yad edelim eskileri
zambakları kurutalım ansızın.
serkeş tınısında utkun ve ufkun
balyalarca hüznün demleyelim
yine şiirin sihrine vakıf
hüznün de yeknesak aksanında
bir gölden çaldığımız huzuru
bir de unuttuğumuz uykuyu
kundaklayalım:
hem de yürek yürek atan nabzını evrenin
boşlukla boyayalım
ve boy boy neşe serpelim
irili ufaklı gölgelerden kaçındığımızı
ve kaçırdığımızı unutup
kendimizi de yok sayalım:
aşkı hibe ettiğimiz şiirde
ve gölgesinde aşkın uzanalım
yeter ki;
kör gözlerini yok sayalım nefretin
ve istila edilesi yürekleri
zevkle şenlendirelim
ufkun hücumunda
balyalarca aksın umut tohumları
baş versin yüreğin başakları
şafağa yakın uyuyalım
ve uyanalım acele ile
ne de olsa çok işimiz var yapacak
yeter ki çocuklar ölmesin.